

Sonetos a la muerte de mi madre de

Julio Yao Villalaz

Σονέτα για το θάνατο της μητέρας μου του

Χούλιο Γιάο Βιγιαλάθ

Traducción: Vasiliki Christakou

Μετάφραση: Βασιλική Χρηστάκου

Julio Yao Villalaz es un analista internacional y diplomático de carrera. Fue profesor de Relaciones Internacionales y Derecho Internacional, asesor del general Omar Torrijos, vicepresidente del Movimiento Unidad Latinoamericana y representante de la República de Panamá ante la Corte Internacional de La Haya. Ha escrito los libros *El canal de Panamá, calvario de un pueblo, las armas de Gandhi y la internalización del canal de Panamá*, entre otros.

Ο Χούλιο Γιάο Βιγιαλάθ είναι διεθνής αναλυτής και διπλωμάτης καριέρας. Υπήρξε καθηγητής Διεθνών Σχέσεων και Διεθνούς Δικαίου, σύμβουλος του στρατηγού Ομάρ Τορρίχος, αντιπρόεδρος της Κίνησης Ενότητα Λατινοαμερικανική και αντιπρόσωπος της Δημοκρατίας του Παναμά στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Έγραψε τα βιβλία *Το κανάλι του Παναμά, δοκιμασία ενός λαού, Τα όπλα του Γάντι και Η διεθνοποίηση του καναλιού του Παναμά*, μεταξύ άλλων.

I

Perdona si en el día de tu muerte
No pude sospechar que te morías;
Por no estar junto a ti las manos mías,
¡prontas para abrazarte y sostenerte!

Perdona si no estuve para verte
Ni escuchar las palabras que decías;
Por no estar junto a ti cuando partías,
¡perdona si no pude retenerte!

La vida, ¿para qué, si apenas vivo
En un irme muriendo día a día
Y, desde que te fuiste, ¿no la quiero?

Perdona que estés muerta y yo esté vivo,
Amorosa mitad del alma mía,
Pero, en muriendo tú, ¡también yo muero!

I

Συχώρα με αν τη μέρα του θανάτου σου
να υποψιαστώ δεν μπόρεσα πως πέθαινες·
γιατί δεν ήταν δίπλα σου τα χέρια τα δικά μου
να σ' αγκαλιάσουν κι έτοιμα να σε να κρατήσουν!

Συχώρα με αν να σε δω δεν ήμουν
ούτε τα λόγια που έλεγες να ακούσω·
γιατί πλάι σου δεν βρέθηκα σαν έφευγες,
Συχώρα με αν δεν κατάφερα να σε κρατήσω.

Προς τι η ζωή, αν με το ζόρι ζω
σε μια πορεία πεθαίνοντας την κάθε μέρα
και δεν την θέλω αφότου έφυγες,;

Συχώρα με που νεκρή είσαι και ζωντανός εγώ,
ήμισυ αγαπημένο της ψυχής μου,
αλλά, εσύ πεθαίνοντας, και εγώ μαζί πεθαίνω.

II.

Yo no quise asistir al camposanto
Pues preferí buscar tu brisa pura,
Y no quise mirar tu sepultura
Para evitar mojarla con mi llanto.

Sólo quise abrigarme con tu manto
Para anidar de nuevo en tu ternura,
Y me fui por un sitio en la llanura
Donde dar rienda suelta a mi quebranto.

¡No quería aceptar que estabas muerta!
Y luego de invocarte con mi mente,
Quedé sobre la hierba adormecido.

Oí tres toques claros como en puerta,
Y un céfiro, besándome en la frente,
Me dijo que eras tú: ¡ya habías partido!

II

Δεν θέλησα εγώ να παραστώ στο κοιμητήριο
μιας και την καθάρια αύρα σου προτίμησα να ψάξω,
και το μνήμα σου να κοιτάζω δεν θέλησα
να το μουσκέψω με το κλάμα μου για ν' αποφύγω.

Να με σκεπάσεις με τη μπέρτα σου θέλησα μόνο
στην τρυφεράδα σου και πάλι να κουρνιαίσω,
και για μια μεριά στην πεδιάδα αναχώρησα
εκεί τη συντριβή μου να ξεσπάσω.

Να αποδεχτώ ότι νεκρή είσαι δεν σε ήθελα!
και ύστερα στο νου μέσα σαν σε κάλεσα,
αποκοιμισμένος πάνω στα χόρτα έμεινα.

Τρεις χτύπους καθαρούς άκουσα σαν σε πόρτα,
και ένας ζέφυρος, φιλώντας με στο μέτωπο,
οτι εσύ ήσουν μου είπε: είχες πια φύγει!

III.

La brisa que bañárame la frente
No era sino un beso que partía:
¡el beso de mi madre!, que me había
Regresado a la vida nuevamente.

Sentí una paz inmensa de repente
Y un alivio profundo a mi agonía.
Sentí que me inundaba de alegría,
Y el dolor se me fue calladamente.
Yo te agradezco, madre, que vinieras
A irrigar con tus hálitos mi huerto
Y a alumbrar mi camino con tus ojos.

¡No sabría vivir si no estuvieras!
Mi vida sólo fuera cual desierto,
Erizado de ortigas y de abrojos.

III

Το αγέρι που μου έλουζε το μέτωπο
άλλο δεν ήταν από ένα φιλί που έφευγε:
της μάνας μου ο ασπασμός! Που στη ζωή
μου είχε εκ νέου επιστρέψει.

Μια γαλήνη ατέλειωτη αιφνίδια ένιωσα
και στο σπαραγμό μου μια ανακούφιση βαθιά.
Από αγαλλίαση ένιωσα πως πλημμύριζα
και ο πόνος σιωπηρά με εγκατέλειπε.

Σε ευχαριστώ εγώ μάνα, που ήρθες
το περιβόλι μου με τις πνοές σου να ποτίσεις
και με τα μάτια σου το δρόμο μου να φωτίσεις.

Να ζω δεν θα ήξερα αν συ δεν ήσουν!
Σαν έρημος μόνο θα ήταν η ζωή μου,
με βάτους και τσουκνίδες σκεπασμένα.

IV.

NO ME LLORES

Por más que te atormente, no me llores.

Prosigo junto a ti, aunque invisible.

En mi nueva mansión soy insensible

A las penas, al mal y a los dolores.

Aunque triste y con lágrimas me imploras,

Ya no retornaré de lo intangible,

Mas me mueve tu amor inmarcesible

Y me nubla que, ausente, aún me añores.

No me llores, mi amor, estás conmigo

En alas del recuerdo, en cada beso

Que, viniendo de ti, me reviviere.

No me llores, mi amor, estoy contigo,

Pues fui una luz amante en carne y hueso,

Y la luz, como sabes, ¡nunca muere!

IV

Όσο και αν βασανίζεσαι, μη με κλαις.

Μαζί σου συνεχίζω, αν και αόρατος.

Στο νέο μου αρχοντικό αναίσθητος είμαι
στους καημούς, στο κακό και στους πόνους.

Αν και θλιμμένη και με δάκρυα με εκλιπαρείς,
δεν θα επιστρέψω πια απ' το ανέγγιχτο,
μα η αγάπη σου η αμάραντη με ωθεί
και οτι ακόμα, απύσχα, με αναπολείς, με βουρκώνει.

Μη με κλαις, αγάπη μου, μαζί μου είσαι
στης θύμησης φτερά, σε κάθε φιλή
που, από σε προερχόμενο, με ανασταίνει.

Μη με κλαις, αγάπη μου, μαζί σου είμαι,
μιας και φως αγαπημένο ήμουν με σάρκα και οστά,
και το φως, καθώς γνωρίζεις, ποτέ δεν πεθαίνει.